

Prof. Zvara bol zakladajúcim členom Slovenskej odbočky urologickej sekcie Československej chirurgickej spoločnosti (1957), neskôr členom výboru Slovenskej urologickej spoločnosti (SUS) a v rokoch 1973 – 1977 jej predsedom, členom predsedníctva Slovenskej lekárskej spoločnosti a SAV. Bol predsedom Vedeckej rady a hlavným odborníkom pre urológiu MZ SR, predsedom Komisie pre obhajoby doktorských dizertačných prác v odbore chirurgia a komisií pre obhajoby kandidátskych dizertačných prác, členom korešpondentom SAV a ČSAV (1981), akademikom SAV (1983) a akademikom ČSAV (1985), predsedom Kolégia pre biologické a lekárske vedy SAV, pracovných skupín, komisií a poradných orgánov.

Slovenská urologická spoločnosť pod predsedníctvom prof. Zvaru venovala pozornosť aj vzdelávaniu urologických sestier. S týmto cieľom vyšla učebnica Zvara, Horňák: Urológia pre sestry (1972, 1980, 1986). Výbor SUS inicioval v roku 1975 založenie Sekcie urologických sestier, ktoré sa odvtedy pravidelne zúčastňujú spoločných pracovných konferencií SUS.

Prof. Zvara zastával viaceré funkcie v rámci LF UK a mimo nej, bol prodekanom pre študijné veci (1961 – 1962) a dekanom LF UK (1962 – 1964). V tejto pozícii sa rozhodujúcou mierou podieľal na zriadení detašovaného klinického pracoviska LF UK vo vtedajšom OÚNZ v Martine (august 1962), čím sa vytvorili podmienky na rozbehnutie pedagogického procesu. V máji 1966 bola zriadená v Martine pobočka LF UK a následne doc. Zvara ako poverenik SNR pre zdravotníctvo ustanovil v OÚNZ v Martine fakultnú nemocnicu a vy-

menoval vedúcich kliník. V júni 1969 zriadila vláda SSR na UK v Bratislave ďalšiu lekársku fakultu so sídlom v Martine, od mája 1991 s názvom Jesseniova LF UK v Martine, ktorej bol prof. Zvara prvým dekanom (1962 – 1964).

Profesor sa ako poverenik SNR pre zdravotníctvo (1964 – 1968) a neskôr ako minister zdravotníctva SSR (1969 – 1971) venoval najmä budovaniu moderných zdravotníckych zariadení, získal finančné prostriedky na výstavbu Fakultnej nemocnice v Košiciach, v Banskej Bystrici, v Nových Zámkoch, Detskej fakultnej nemocnice v Bratislave a ďalších, ako aj na výstavbu nových moderných kúpeľných domov v Piešťanoch. Na urýchlenie ich projektovej prípravy zriadil samostatný projektový ústav (Zdravoprojekt).

Prof. Zvara výsledkami odbornej a vedecko-výskumnej práce prispel k šíreniu dobrého mena slovenskej urológie doma i v zahraničí. Ako prejav uznania a ocenenia jeho zásluh mu boli udelené mnohé vysoké pocty a ceny: Čestné členstvo Slovenskej urologickej spoločnosti (1984), Zlatá medaila SLS (1984), Čestná medaila Československej lekárskej spoločnosti J. E. Purkyně (1989), Medaila k 150. výročiu založenia Spoločnosti lekárske-slowanskej v Pešti (1994), Čestná cena akademika T. R. Niederlanda (1998), čestné členstvo Slovenskej lekárskej spoločnosti (1999), čestné členstvo Slovenskej transplantologickej spoločnosti (2006), čestné členstvo Spolku slovenských lekárov v Bratislave (2010). Zároveň bol čestným členom viacerých zahraničných odborných spoločností: čestné členstvo urologických spoločností v Bulharsku, Českej republike, Francúzsku, Maďarsku, Poľsku a Švédsku. Na

kongrese EAU mu bolo v marci 2003 udelené čestné členstvo EAU.

Bol nositeľom viacerých štátnych vyznamenaní bývalého Československa vrátane Štátnej ceny. V roku 2015 bol in memoriam uvedený do Dvorany slávy slovenskej medicíny SLS.

Profesor Zvara viedol Katedru urológie, resp. Urologickú kliniku LF UK v Bratislave v rokoch 1967 – 1991. Na klinike sa mu podarilo vybudovať špičkové urologické pracovisko, ktoré bolo výučbovou bázou Lekárskej fakulty UK, IVZ (neskoršej Slovenskej zdravotníckej univerzity). Klinika pod vedením prof. Zvaru zabezpečovala okrem pregraduálnej výučby poslucháčov medicíny (prácu so študentmi LF UK viedol po vytvorení Katedry urológie roku 1962 ešte v pavilóne na Hlbokej ceste) aj špecializačné postgraduálne a sústavné vzdelávanie v urológii a jej nadstavbových odvetviach.

Profesorova knižná publikácia Urologické operácie, ktorú vydal spolu s prof. Horňákom a kolektívom (Martin, Osveta 1983, 2009) a dočkala sa reedície i v českej verzii (Martin, Osveta 2010, 2011), sa stala základnou učebnicou chirurgických postupov v urológii pre začínajúcich urológov. Prof. Zvara bol iniciátorom prvého slovenského vydania Smithovej všeobecnej urológie, ktorej editormi boli Emil A. Tanagho a Jack W. McAninch (Martin, Osveta 2006). Medzi ďalšie významné knižné publikácie, ktorých bol hlavným zostavovateľom, patria: Močové konkrementy (Bratislava, Vydavateľstvo Veda 1988), Klinická urológia (Martin, Osveta 1990).

Spolu so svojimi nástupcami vo vedení kliniky prof. Horňákom a prof. Brezom spracoval prof. Zvara históriu nemocničných a ambulantných urologických oddelení v publikácii Urológia na Slovensku (Bratislava, Poľana 2013), ktorá však vyšla až po jeho úmrtí.

Angažoval sa tiež politicky. Vo voľbách roku 1964 sa stal poslancom SNR a po federálnom usporiadaní Československa bol jedno funkčné obdobie poslancom Snemovne národov Federálneho zhromaždenia (1969 – 1971).

Prof. Zvara bol pre svojich spolupracovníkov, žiakov a nasledovníkov príkladom mimoriadnych odborných vedomostí, profesijných zručností a kvalít, osobnej zodpovednosti a poctivosti v náročnej práci. Svojím rozsiahlym dielom, myšlienkami, názormi, zá-

Medaila prof. Vladimíra Zvaru

